

Sygn. akt II CNP 32/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 sierpnia 2013 r.

skargi A. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w K.

z dnia 1 września 2011 r.,

wydanego w sprawie z wniosku A. K.

przy uczestnictwie G. G. i in.,

o stwierdzenie nabycia spadku,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Skarga A. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 września 2011 r. została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania oraz naruszenia art. 56 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie (jedn. tekst: Dz. U. 2008, Nr 189, poz. 1158) i art. 45 Konstytucji RP.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregośkolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarżąca A. K. w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 września 2011 r. wskazała, że wzruszenie wyroku w inny sposób nie było możliwe, a także, że skarżąca nie posiadała środków finansowych na ustanowienie pełnomocnika, który mógłby wnieść skargę kasacyjną w jej imieniu. Nie stanowi to spełnienia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwały żadne środki prawne nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie

odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nieoparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa. Natomiast stwierdzenie, że skarżąca nie posiadała odpowiednika środków finansowych na opłacenie pełnomocnika w sytuacji, gdy ustanowiony dla niej pełnomocnik z urzędu odmówił sporządzenia skargi kasacyjnej nie uzasadnia oceny, iż zaskarżenie orzeczenia Sądu Okręgowego w K. skargą kasacyjną nie było możliwe.

Natomiast obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie zatem przez skarżącą przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia zatem jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Skarga wniesiona od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 września 2011 r. nie spełnia zatem wszystkich wymogów konstrukcyjnych.

Z tych względów podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.